

ner, at det vel bliver Kontorholdsudvalget, som havde Sagen ifjor.

Samueluhr: Det er nærmest et Udtryk, der fremkom fra den høitærede Minister, der gav mig Anledning til at sige et Par Ord. Den høitærede Minister udtalte, at disse Bestillingsmænd, hvormed han mente Sognefogderne, vare slet lønneede. Jeg er rigtig nok af den modsatte Mening, og det bedste Bevis derpaa er, at man jo ser, de allerfleste Sognefogeder vedblive i deres Bestilling næsten saa længe, de kunne gaa selv. Forslaget, som det fremkom ifjor, og som det nu foreligger iaar, er af den Art, at jeg alligevel kan være med til at støtte det, men til den Udtalelse, at Sognefogederne ere slet lønneede, vil jeg ikke give mit Bifald.

Dan: Det forekommer mig, at man vistnok paa en temmelig nem Maade maa kunne komme ud over de Vanskeligheder, der stille sig med Hensyn til Brevombæringen til Sognefogderne. Ombæringen af Breve paa Landet er vistnok temmelig ujevnt udbredt, og jeg synes derfor, at man kunde let komme ud over dette Spørgsmaal ved ligefrem at indføre den Bestemmelse i Loven, at Postvæsenet, hvor der ikke er nogen videre udbredt Brevombæring, i hvert Fald skal være pligtigt til ved Landpostbudgangen eller deslige at besørge Brevene til Sognefogden. Punktum!

Jørgensen: Ja, jeg skal ogsaa gjerne stemme for dette Lovforslag. Om det skal vedtages, som det foreligger, eller ændret, veed jeg ikke, men det forekommer mig, at man maa erindre, at det er i Henshold til et meget bestemt Ønske fra dette Things Side, at man nu kommer til at lovgive om dette Forhold. Jeg tror egentlig, at det omtrentlig er det, som nu foreslaas i Lovforslaget, som man ifjor her i Folkethinget erklærede sig tilfreds med. Det er formodentlig derfor, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) afgav den for mig meget forbanfende Erklæring, at dette Lovforslag maatte freuines. (Afbrydelse af Berg.) Jo, det forekommer mig endog, at det ærede Medlem sagde med de endnu mærkbardigere Ord, at han antog, at Thinget vilde „unde den høitærede Justitsminister“ at faae dette Lovforslag fremmet og vedtaget. (Afbrydelse af Berg.) Det ærede Medlem siger, at det er noget ganske Andet, men det er ialtsald det, jeg ikke kan Andet end talte det ærede Medlem for, at han udtalte, at det er en personlig Tjeneste, man gjør den høitærede Minister, naar man finder Grund

til at fremme Forslaget, at man derved „under“ den høitærede Minister at faae dette Lovforslag fremmet. Det er et underligt Motiv, et Motiv, som jeg for mit Bedkommende aldrig vilde vedfjende mig. Det, det kommer an paa, er vel dog, om Samfundet trænger til en Lov eller ikke. Derimod antager jeg, at det ligeoverfor den høitærede Minister kan være ligegyldigt, om Lovforslaget fremmes eller ikke. Jeg antager ikke, at den høitærede Minister personlig særlig kan ønske dette Lovforslag fremmet; men naar det fremkommer, maa det vel være, fordi han antager, at Lovforslaget kan være til Gavn for Samfundet. Det forekommer mig altsaa at være et underligt Motiv fra det ærede Medlems Side, men det passer overmaade godt med dette, at det kommer an paa Personerne, ikke paa Sagerne. Endelig maatte jeg tillade mig at fremhæve, at det ærede Medlem henviste til, at denne Sag kunde gaa til et Udvalg, der skulde behandle Sagen, og det blev sagt med en saadan Accent, at jeg maa antage, at det ærede Medlem derved gav sit Samtykke til, at dette Udvalg virkelig kommer til at behandle Sagen, naar den bliver henvist dertil. Ogsaa dette forekommer mig ret mærkbardigt, og det er meget glædeligt, at saadant et lille Lovforslag som dette kan give Anledning til, at man faar at vide, at et Udvalg nu er blevet stillet saaledes, at det maa behandle Sagerne. Maa jeg i denne Forbindelse ikke tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han forleden gjorde Uret mod den Side, hvortil jeg hører, naar han sagde, at Mindretallet vilde kommandere Udvalgenes Forhandlinger. Det tror jeg ikke skal kunne siges om noget af Mindretallene her i Salen, — hvem det er, vide vi jo — at det har ønsket at kommandere Udvalgenes Forhandlinger. Jeg tror ikke, at noget Mindretal her i Salen er gaaet saa vidt, og det, fordi man meget vel veed, at det er Noget, et Mindretal ikke kan evne, og som heller ikke tilkommer det. Nei, det, man har gjort, er noget ganske Andet. Man har ønsket at konstatere, at man ikke havde Skyld i den Maade, hvorpaa Forhandlingerne foregaa, eller i ethvert Fald ønskede Leilighed til at faae protokolleret, hvorledes Forholdene ere i den Retning. Dette forekommer mig at være en meget lille Fordring, som meget vanskelig skulde kunne negtes Medlemmer af et Udvalg, det være sig et nok saa lille Mindretal. Altsaa, det ærede Medlem har taget fuldstændig fejl, naar han rettede sin Bemærkning derhen paa, at Mindretallene vilde tage Kommandoen i Udvalgene. Det følger af sig selv, at det er Flertallet i Thin-